

Tatár Sándor

...sok tünde nő...

A főposta mindig nagy hodály
Az ellenőr mindig borzadály
Az uzsonna mindig kis karéj
A levesben nincs kakastaréj
(De nőnek itten tenderek,
Csak ön-szerencsénk szendereg
De odébb még a rom-ispotály
Ráérsz még azzal, hogy sirdogálj)

Elmarad lánykérés s kézfogó,
Ha a pasi szarzsák s széltoló
De soká kábít a szép mese
(Van csillaghomlokú ménese
És kedvesének lesz jó sora,
Mer' neki császár a sógora!)
Közben körötted, nézd, hány beteg
Ki ifjú titán volt, szárnyszegett

Kevés tüzelőd s a tél hideg
Okát, bár szimpla, ki érti meg
Szemekbe oly bőven dőlt a por
A koponyákban rossz lőre forr
Ki letarol erényt s bokrokat,
Annak az utókor szobrot ad
Növeszthet az óriás' birtokot,
Ki sokat s uszítón vartyogott

„Mindig résen lenni!” – add tovább
De végül csak győz az agymosás
Rég tudjuk már, a trónvitát
Nem észérvek döntik el – trombiták
Szívedben gyakorta undor ég
Pedig az élet csak bu'borék
Hát miért ne lépnénk egyszerre,
Hogyha ez Nagy Kánunk desszertje??

Mindig hibádzik a tök hetes
S a költő se mindig ötletes
De szövegéből húzni jó
(Tíz versből így lesz egy: fúzió)
Vén trampli lesz sok tünde nő
Belefásul minden tüntető
Jelenünk és jövőnk zord homály
Az ellenőr mindig borzadály

Aúú! Csupa zörgő-csikorgó „vers”sor!

Ez meg itt mi?! Boldog Isten!
Költő? Ugyan!! Bádogos tán...

44

Botránys haszontalanság. És még

a figyelmet is eltereli!

Bizony, hogy a művészet rég
nem más, mint rút bűnrészesség.

Egy betagozódottra

Szálldoshatna, de ma kushad
hasa alatt Pegazusnak.
„Így nem küzdök tériszonnal!”
Nem acsarg. Pénzért viszont nyal.

Frusztrác'

Mint káposztáshordó, mely egyre borra vágy,
megcsömörülve a zavaros létől,
mely eltölti, hogy bűze orrba vág
– hiába, néki ez jutott a létből...

Mint széndarab, gyémánt-hamistudattal verve,
amelynek kegy, ha tűzben végezheti be;
mint génius, akivel nincs az Úrnak méltó terve,
mint aki szétosztaná magát, de nincs senkije...

Mint magát magvas bölcsességnek hívó marhaság,
mit ájultan szajkózhatnak – hiába,
mint pornó, amely művészfilmnek álmodja magát,
de a dráma helyszíne csak egy **milf**... szemérme...

Mint *szalmabábu*, ki áhít saját vagyont,
de hiába; sakkban tartja a gazda,
vagy mikor halhatatlan műről álmodik a pont,
mely kínos rigmus végire van rakva...

Mint lisztkukac, mely nem lesz pillangó sosem,
s nem is csukakirály harap rá,
csak nyamvadt sneci,
de nem, mint némely alulról jött idol és totem,
mert hát *ő vitte valamire*. Az lett: nagy szemét...